

Svar (26/9 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Miljø- og Energiministeriet har ikke kendskab til andre kommuner, der har anvendt samme fremgangsmåde som Ramsø Kommune. Miljøstyrelsen har kontakten Kommunernes Landsforening, som heller ikke har kendskab til, at andre kommuner har anvendt denne fremgangsmåde.

Som nævnt i min besvarelse af spørgsmål nr. S 2325 er en effektiv håndhævelse af bræmmebestemmelserne en miljømæssig nødvendighed. Det er derfor mit håb og min forventning, at landets andre kommuner og amter i lighed med Ramsø Kommune tager håndhævelsen af bræmmebestemmelserne alvorligt, og at de i den forbindelse som anbefalet i Miljøstyrelsens vejledning af maj 1994 om fornødent retter henvendelse til lodsejerne og besigtiger forholdene ved vandløbene.

Som ligeledes nævnt i mit svar på spørgsmål nr. S 2325 har Miljøstyrelsen taget kontakt til Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen. Miljøstyrelsen og foreningerne vil således på et møde den 27. september 1995 drøfte håndhævelsen af bræmmebestemmelserne, herunder behovet for at intensivere indsatsen.

Det vil efter min opfattelse hverken være nødvendigt eller hensigtsmæssigt at forsøge at sanktionere en manglende besvarelse af Ramsø Kommunes brev. Brevet må som nævnt i mit tidligere svar først og fremmest ses som en påmindelse til lodsejerne om vigtigheden af at sikre, at bræmmebestemmelserne overholdes. Lodsejerens svar eller manglende svar på kommunens henvendelse vil herefter kunne indgå som et redskab til prioritering af kommunens tilsynsindsats på området. Kommunen har da også til Miljøstyrelsen oplyst, at det ikke har været kommunens hensigt at følge et manglende svar op med sanktioner.

Som udgangspunkt vil det være strafbart ikke at give de oplysninger, som vandløbsmyndighederne har krævet i medfør af vandløbslovens § 58, som pålægges bl.a. lodsejerne en ret vidtgående oplysningspligt. Miljø- og Energiministeriet finder det dog tvivlsomt, om en manglende besvarelse kan sanktioneres, fordi Ramsø Kommune ikke blot beder om oplysninger om faktiske forhold, men samtidig beder lodsejere om at vurdere, hvorvidt de overholder loven. Det er Miljø- og Energiministeriets opfattelse, at en sådan vurdering næppe falder inden for

rammerne af oplysningspligten i vandløbslovens § 58. Den endelige afgørelse af dette spørgsmål er et domstolsanliggende.

Spm. nr. S 2419

Til justitsministeren (21/8 95) af:

Óli Breckmann (KF):

»Hvad er årsagen til, at færinger, der flytter til Danmark, ikke kan benytte gængs færøsk navngivningsskik ved navngivningen af deres børn i Danmark?«

Begrundelse

I den seneste måned er én procent af Færøernes befolkning udvandret til Danmark, heriblandt mange børnefamilier. For disse er det et stort følelsesmæssigt problem, at de ikke kan følge gængse navngivningsskikke fra Færøerne. Det blev under Kirkeudvalgets besøg på Færøerne oplyst, at det f.eks. ikke er tilladt at give en pige, hvis far hedder Olavur, navnet Olavsdóttir til slægtsnavn.

Svar (1/9 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Med virkning fra den 1. januar 1992 overtog hjemmestyret navneområdet som særanliggende. Den 16. oktober 1992 trådte lagtingslov nr. 142 af 8. oktober 1992 om personnavne i kraft.

Under Justitsministeriets drøftelser med Færøernes landsstyre forud for gennemførelsen af den nye lov på Færøerne var der enighed om, at der skulle lægges vægt på en streng håndhævelse af domicilprincippet.

Dette princip indebærer, at der ved navngivning og navneændring anvendes de regler og den navneskik, der er gældende i den del af riget, hvor den pågældende person har sin bopæl og sin faste og varige tilknytning. Efter de gældende regler skal danske myndigheder således ved navngivning eller navneændring alene følge den danske navnelovgivning og dansk navneskik.

Der kan i øvrigt henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. S 2420, S 2421 og S 2453.